



DE ROZENBOOM

Oud-Leden Vereniging

Oude 's Gravelandseweg 11
1406 LB Bussum. 035-6930283
e-mail: n.kleinbog-kruize@wxs.nl

14^e jaargang , oktober 2008

Bijna 108 en reeds 13!

- ✦ Voor het geval dat u niet weet waar bovenstaande getallen opslaan: de oprichting van de Gooische bijna 108 jaar geleden en alweer 13 jaar de Rozenboom!
- ✦ Afgelopen seizoen weer een succesvol jaar. JA1 landskampioen en ook MD1 zijn officieus landskampioen. Dit evenement is 13 jaar geleden door de Gooische gestart, genaamd D-day: de D-kampioenschappen voor jongens en meisjes. Alle districten doen hieraan mee. Niet erkend door de KNHB maar ze willen er wel alles over weten!
- ✦ Dames 2 promoveert naar de Res. Overg. Klasse en DVA promoveert naar de Volvo Hoofdklasse. Niemand is gedegradeerd.
H1 en D1 eindigden in de middenmoot.
- ✦ Ook wordt er weer hard gewerkt aan de Gooische Gids, die hopelijk eind oktober begin november weer bij u in de bus ligt.

Nieuwe leden:

Emelie Smits Oosterduinweg 242, 2111 XK Aerdenhout
023-8884666 of 06-242136188
Teri Brouwer Dorpstraat 55, 1393 NG Nigtevegt
0294-257937 c.b.brouwer@olvg.nl

Adreswijziging:

Niek van der Ley Pieter de Hoochstraat 23H, 1071 ED Amsterdam
020-6721177 niek@vanderley.eu

- 📌 De bekende vraag van Reina aan het begin van het nieuwe seizoen om de 15 euro contributie over te maken op rek.nr. 47.57.52.546 ABN-AMRO Bussum t.n.v R. Kroese-Suurenbroek o.v.v. contributie Rozenboom.
- 📌 Op 7 november a.s. staat onze jaarlijkse "Hollandse Hap" weer op het programma. Vanaf 17.00 uur bent u weer van harte welkom in ons clubhuis kosten p.p 15 euro. Wij hopen weer op een grote opkomst.

Met het oog op de catering graag opgave of u komt en met hoeveel personen.

Naam **Komt met personen**

Zuurkool **Boerenkool**

Opsturen of per mail/telefoon (zie boven) voor 30 oktober naar Nel Klein Bog



Beste Rozenbomers

Nu ik bijna een jaar de trotse voorzitter van onze club ben, leek het mij een leuk idee in dit voorwoord even terug te kijken op het afgelopen jaar.

Het seizoen 2008-2009 zijn we begonnen met meer dan 1800 leden en dat is het grootste aantal ooit sinds onze oprichting in 1901! Een stijging van bijna 10% ten opzichte van vorig jaar, toen we 1669 leden hadden. De aanwas zit vooral in de trim hockeyers, de senioren- en veteranenteams en dat komt goed uit. Bij de jeugd zitten we al jaren aan het maximum en moeten we veel kinderen die zich aangemeld hebben helaas afwijzen. We zijn dan ook al lange tijd aan alle relevante instanties duidelijk aan het maken hoezeer er behoefte is aan een vijfde kunstgrasveld. Deze dient ongeveer op de plek van het huidige grasveld te komen liggen. Dat gaat nog wel even duren, mede gezien het feit dat we met twee gemeenten, Natuurmonumenten, de belendende overigens zeer goed meewerkende tennisclub en omwonenden te maken hebben, maar het is één van de belangrijkste speerpunten van het bestuursbeleid op middellange termijn.

Met de zittende bestuursleden Jan Velthuisen (penningmeester), Netteke Mijster/Monique Bijleveld (samen secretariaat), Eveline Borremans (jeugdhockey), Peter Jansen van Galen (accommodatie) en Timo Hoogenboom als opvolger van Ewout van Asbeck op senioren- en tophockey ben ik aan de gang gegaan. Qua prestaties was een aantal kampioenen aan het eind van 2007-2008 te bewonderen, waaronder meisjes D1 als (officieus) landskampioen en jongens A1 als landskampioen. Dit laatste is vooral na een heel lang en zwaar seizoen met elke zaterdag vanaf november een wedstrijd op landelijk topniveau een prestatie van wereldklasse!

Wij als bestuur van Gooische proberen de kracht van onze club duidelijk uit te dragen. Die kracht ligt in ieder geval niet op het zo snel mogelijk behalen van een plaats in de hoofdklasse voor Dames en/of Heren 1. Deze ligt juist in de hoedanigheid van Gooische als familieclub. Een club met veel lachende hockeyende kinderen en ouders en een op het hoogst haalbare niveau acterend Dames en Heren 1, welke beide teams ook beiden in de club staan en als zodanig geïdentificeerd kunnen worden. Heren 1 heeft op dit gebied al een enorme stap gezet door met 7 spelers te hockeyen die al vanaf jongens D1 met elkaar in een team zitten en door op vrijdag aan 7 jeugdteams training te geven. Dan is het ook veel makkelijker om veel mensen langs de lijn te krijgen.

Dames 1 heeft ook die lijn ingezet en geeft dit seizoen onder andere nog een clinic aan de meisjesjeugd. Meer leden betekent meer omzet, maar ook meer kosten. De kostenstijging die er elk jaar weer is, proberen we in de hand te houden door een beroep te doen op uw vrijwilligheid op allerlei gebied. Zo staan er sinds dit seizoen echt veel onbetaalde leden achter de bar en proberen we de verschillende commissies steeds meer te vullen met mensen die ervaren zijn op het desbetreffende gebied. Daarnaast houden we de lijnen kort en zijn we aanspreekbaar, mede door er vaak te zijn en met een aantal bestuursleden ook zelf actief te (trim)hockeyen. Ik zelf doe dat overigens al vanaf 1980 met zeer groot plezier en heb van mini (mijn team heette Valken en ik vond het ook altijd zo irritant als volwassenen vroegen tegen welke club ik gespeeld had, alleen de dieren of autonoom van de tegenstander wetende!) via B1 (de eerste landskampioen in de jeugd van Gooische in 1986-1987), Heren 1 en Heren 3 tot dit seizoen Veteranen B. Hopelijk kan dat nog jaren, want het blijft een machtig mooi spelletje en zeker op Gooische!

Hopelijk zien wij u snel weer in goede gezondheid. Ik zie er naar uit met u het glas te heffen op 7 november tijdens de Rozenboom bijeenkomst de "Hollandse Hap", op een gezellige Gooische met een gezonde herkenbare toekomst!

Gooische groet,

Philip Tulleken

Voorzitter



Andere tijden, andere zeden!!

Mij werd het bericht dat "Us Nel" van de goede oude Gooische was begonnen aan een soort laten we het zo maar noemen, vergelijkend warenonderzoek inzake de trainingsdiscipline van spelers en speelsters die uitverkoren waren, zijn en zullen worden het Oranjeshirt om de schouders te dragen.

Helaas viel mij de twijfelachtige, immers belastende, eer te beurt iets te vertellen hoe die trainingen vlak na de bevrijding in het ver vervlogen jaar 1945 eruit zagen. Moest toen lang en diep nadenken maar kwam niet verder dan het ontvullende en simpele antwoord "niet".

Opgegroeid in het straathockey met voor het doel geschikte boomtakken en gevonden tennisballen konden we daarna met de bal jongleren toen we eenmaal werden toegelaten tot de door de legendarische Dorresteyn tot gladde biljartlakens omgetoverde Gooische velden. We stoomden dan ook snel en vrij moeiteloos door en speelden als tieners al in het Walhalla van het Nederlandse hockey, de Westelijke eerste klas met teams als Amsterdam, Hilversum, HHYC, TOGO, HOC, Bloemendaal en Laren. En als je dan een paar keer aardig speelde onder het kritisch oog van een groep KNHB bestuurderen onder aanvoering van "Ome Jaap Quarles van Ufford" en daarna de zware test van selectie wedstrijden overleefde dan werd je opgeroepen de vaderlandse kleuren internationaal te verdedigen. Méér dan een paar wedstrijden per jaar waren er toen niet en als men een keertje een offday had dan viel men vaak prompt af zoals mij gebeurde.

En trainen??? Dat was er niet bij ! Men meldde zich kort voor de reis bij de wedstrijdplaats. In mijn geval betrof het een busreis naar Brussel samen met het Nederlands dameselftal. Wedstrijd de volgende dag en dan prompt terug naar huis na één overnachting.

Kortom een verhaal over trainingen van Nederlandse teams ná 1945 kan ik niet leveren maar ongetwijfeld (de bewijzen zijn er inmiddels) heeft men al kort na mijn waarnemingsperiode de zaken fors en professioneel aangepakt. Want als ik op afstand verneem hoe zelfs al "mini's" (zouden er al "micro's" bestaan ?) het woord trainen kunnen vervoegen en ook lagere elftallen twee of zelfs drie keer per week naar het veld mogen/moeten, dan besef ik eens te meer hoe oud ik ben en hoe gezegend en ongedwongen mijn hockeytijd altijd is geweest.

Pieter de Vreede

P.S. Met als naschrift een bekentenis. Hoewel ik dacht, dat ik me altijd redelijk snel over het veld bewoog heb ik in mijn hockeyloopbaan nooit écht getraind en nooit aan enigerlei krachtoefeningen deelgenomen. Dat is natuurlijk geen verdienste maar een indicatie hoe zeer alles totaal veranderd is, ook de sport zelf. En de conditie van de huidige generatie liegt er niet om!!!



Mijn Debuut

Lang, lang, geleden om precies te zijn 9 maart 1968 mocht ik als keepster debuten in ons nationale elftal. Direct een vuurdoop: het Wembley stadion.

Ieder jaar mochten de Engelse dames hun "Ladies Day at Wembley" houden op het zééér heilige gras, dat eigenlijk geen vrouwenvoeten mocht dragen (toen ik voor de wedstrijd de prachtig egaal ogende groene grasmatten betrad om even de sfeer te proeven, bleken tot mijn grote verbijstering de kale plekken bestrooid te zijn met een groen poeder!). De toenmalige wereldkampioenen (daar hoor je nu niets meer van helaas) kozen de Nederlandse hockeydames als tegenstandster en dat was een hele eer.

Gedeeltelijk uit de Elsevier van maart 1968:

Officieel geteld 62.423 Engelse schoolmeisjes werden met busladingen tegelijk aangevoerd vanuit Newcastle, Leeds en Coventry, allen onder de leiding van hun geplooiden juf en keurig per college herkenbaar aan hun uniform. Ze vulden uren tevoren, belust op de Nederlandse ondergang, het imponerende stadion.

Een chef-suppoot van Wembley klaagde: dit is altijd de lawaaigste dag van het jaar, erger dan de Cupfinal. Tussen een rij ronkende straaljagers te moeten staan zou een heel wat plezieriger straf zijn dan het gekrijs van die kinderen te moeten aanhoren.

Het fluitsignaal van de scheidsrechter was zelfs niet te horen, maar als de scheids haar hand ophief, ging de sirene van het stadion zodat wij als speelsters wisten dat er gefloten was.

We hebben ons door de schallende antipathie niet laten ontmoedigen.

We betraden het veld duidelijk als "de lastige Nederlanders", de enigen die Engeland als moederland van het hockey nadrukkelijk niet wensten te erkennen.

In deze invitatiwedstrijd moest Engeland waarmaken dat het wereldkampioen was. Ergo: het móést winnen. Daar twijfelde de Britse sportpers dan ook niet aan. Maar hoe anders liep het. Wembley zag een heel verrassende wedstrijd: routine tegen jeugd, onverstoorbare tegen enthousiasme. Oranje zette zich zo volledig in, dat de 62.000 krijsende meisjes er stil van werden en dat dit de evenwichtigste wedstrijd werd die Wembley in lange tijd had beleefd.

De angst voor een nederlaag werd afgewend door een weinig bevredigend doelpunt van Engeland (strafbully), na een overtreding waarover iedereen van mening verschilde en zeker wij!

De supportsters hadden er niet genoeg aan. Zij wilden een verpletterende overwinning op de brutale gasten uit Holland, die net deden alsof ze het gekrijs niet hoorden en overeind bleven onder de aanrollende golven van geluid. Juist dat was Nederlands grootste prestatie.

De teksten die ze na de wedstrijd op hun bus plakten, illustreerden de onvoldaanheid van al die Engelse schoolmeisjes: "We want boys" en "Sex is in", "We are sinners".



Boven: Liberta Kraayenbrink, Willeke de Bas, Wil Mooy, Sandra James, Fietje Houtzager, Loesje Sterk, Mieke Veltman,

Onder: Jaqueline Elshoven, Annelies Holderbush, Denny Vorstelman, Annie Klein Bog

Nog enkele opmerkelijke herinneringen:

Voor deze wedstrijd hadden we allemaal bij de HEMA een oranje sjaaltje gekocht om bij ons lichtblauwe mantelpakje te dragen. Hoezo sponsoring??

Na de wedstrijd stond er voor ons een groot warm bad klaar waar we met z'n elfven in konden. Ik kan me eerlijk gezegd niet herinneren of we er eigenlijk wel met z'n allen ingeplonst zijn..., laat staan dat we gebruik hebben gemaakt van de masseuse die de mouwen al opstroopte toen we binnen kwamen. Dat hadden we nog nooit meegemaakt!

Denny Vorstelman

Evert van Olm, 1938 -2008

De Rozenboom gaat over de Gooische in het verleden, van oude hockeyers, van verre vriendjes. Vriendjes van toen, die je soms al zoveel jaren niet hebt gezien. En helaas ook vriendjes, die je niet meer zult zien.

Voor ons onverwacht is Evert van Olm op 20 september..overleden in de leeftijd van 70 jaar.

Evert was voor ons de vaste rechtsbuiten van Heren 1 zo rond de jaren 60. Een beminlijk mens en een betrouwbare speler. Hij speelde nooit rechtshalf of linksback, nee hij was **de** rechtsbuiten. Met zijn Annemarie een fijn stel in onze toenmalige vriendenkring. Natuurlijk werd hij bij het 100-jarig bestaan van de Gooische in 2001 uitgenodigd voor de roemruchte reünie van zijn oud heren 1, waar hij helaas verstek moest laten gaan. Wij hebben hem eigenlijk niet vaak meer gezien, omdat hij na zijn huwelijk verhuisde naar Laren en zijn kinderen, hoe kan het anders, gingen hockeyen bij onze aartsrivalen. Wel verbaasde het hem, dat de jeugdfeesten van de Gooische zo'n aantrekkingskracht hadden op hun kinderen. Ik heb hem dat kunnen uitleggen, maar zal dit hier voor mij houden.

Een afscheid van iemand, die letterlijk zoveel jaren naast je in het veld heeft gestaan, brengt de betrekkelijkheid van het leven toch wel heel dichtbij. Laten wij even stilstaan bij onze trouwe hockeymaat van toen. Onze gedachten zijn bij Annemarie, Steven en Robert Jan.

Hugo Zwenk



Een kijkje in het hockeyleven van Maartje Scheepstra

Mijn eerste hockeystappen heb ik gemaakt bij de Almeerse hockeyclub. Al snel bleek ik talent te hebben. Ik werd uitgenodigd om voor te komen spelen voor het district Midden-Nederland op HC Laren. Ik vond het maar wat, als klein meisje met slechts een hockeystick en een te grote trainingsbroek stond ik daar tussen vele meisjes uit 't Gooi (Laren, Gooische, SCHC etc.) met sticktassen volgeladen aan reservesticks, gesponsorde trainingspakken met rugnummers en namen. Toch liet ik me niet van de wijs brengen en kwam heel onbevangen de selecties door. Trainde vervolgens het hele jaar door 1 keer per week op de maandag avond op hockeyclubs als Voordaan en Soest. Het was wel wennen, maar al snel had ik m'n draai er wel gevonden. We trainden voor het grote toernooi wat jaarlijks met Koninginnedag plaats vond: Districtskampioen-schappen!! Hier ging het allemaal om, dit was de manier om jezelf in de kijker te spelen voor het Nederlands jeugdteam. Ik had geen idee wat het allemaal inhield. Voor mij bestond alleen maar Almere meisjes C1 en dat we een Dames 1 team hadden, of dat er ergens in Nederland een Jong Oranje of Nederlands elftal in hockey bestond???? U begrijpt, het hockey is mij duidelijk niet met de paplepel ingegoten. Desalnietemin heb ik het meteen een leuke sport gevonden. Had er veel vriendjes en vriendinnetjes en als je ergens goed in bent vind je het al snel ook heel leuk.

Ik bleek al snel een opvallende verschijning. Voor degene die mij nog nooit gezien hebben: ik heb een donkere huidskleur en een ontzettende kroeskop. Zet mij tussen alle blonde paardenstaarten en je pikt me er zo uit. Later bleek gelukkig dat ik niet alleen opviel door mijn huidskleur. "Ieder nadeel heb z'n voordeel" zou Cruyff zeggen.....

Vervolgens heb ik keurig de selecties doorlopen van de Nederlands jeugd elftallen (onder 16, onder 18). In diezelfde periode koos ik ervoor mijn middelbare schooltijd in 't Gooi door te brengen, zo kwam ik daar met alle-maal jongens en meisjes van Gooische in aanraking. Het werd dan ook een logische keus om de stap naar deze club te maken. Ik heb daar uiteindelijk 4 jaar gespeeld. 2 seizoenen in de jeugd (A1, B1) en 2 seizoenen in het eerste dames team.

Na mijn middelbare school periode besloot ik te gaan studeren in Amsterdam. Ik werd bovendien toendertijd gevraagd door Carina Benninga om bij Amsterdam te komen spelen. Dat liet ik me geen twee keer zeggen. Ik kwam toen voor het eerst in aanraking met internationals, een begrip waar ik toen nog nauwelijks van gehoord had, laat staan wie het waren.

Mijn eerste ervaringen in de Hoofdklasse waren pittig te noemen. Ik herinner me vele zware trainingen in het Amsterdamse Bos, uitgejouwd worden door de oude garde, ballen moeten rapen, water dragen en weinig speeltijd krijgen.... Gelukkig duurde deze periode voor mij niet al te lang, door een blessure van een teamgenoot kon ik al snel een plekje in de basis veroveren. Ik heb hier veel van geleerd, maar ook dat ik juist te aardig ben voor de jonkies van nu.

In deze tijd stroomde ik door naar Jong Oranje waar ik met veel plezier speelde, heb het geluk gehad dat ik net in een lichting zat waardoor ik twee EK's en een WK heb mogen spelen. Hier groeide ik uit tot de betere speelsters van het team en later bleek ook dat van mijn lichting er uiteindelijk slechts 3 doorstroomden naar het grote oranje.

Mijn allereerste ervaring was meteen een leuke vakantie. Een week voor vertrek naar Sydney (Olympische Spelen 2000) werd ik opgebeld door de bondscoach of ik nog als reserve mee wilde. Ik heb daar de tijd van mijn leven gehad. Heb voor het eerst de OS bewust meegemaakt, kon de sfeer proeven van het grootste sportevenement op aarde, stond iedere avond in het Holland Heineken Huis en ik kon iedere dag een leuke sport zien (m.n. hockey).

Na deze Spelen, mocht ik eindelijk het eens proberen in het grote Oranje! Wat een eer en wat was het niveau hoog! Ik begon als rechtsachter. Ik was van huis uit niet echt een verdediger, maar het maakte me niks uit, als ik maar kon spelen. Bovendien ben ik niet echt groot dus voor mij was laagzitten hetzelfde als even m'n veters strikken.....

Uiteindelijk heb ik 4 Champions Trophy's, 2 EK's, 1 WK en 1 OS mee mogen maken. Helaas heb ik mijn hockeycarrière vroegtijdig moeten beëindigen. Dat was tevens het dieptepunt van mijn hockeyloopbaan. Ik ben op een onhandige manier geblesseerd geraakt aan mijn knie, de blessure heeft uiteindelijk 2 jaar geduurd! En dit was helaas te lang om nog redelijk terug te keren op het internationale niveau.

Ik heb veel geleerd van een teamproces, het was niet altijd even leuk, ik hield niet van het geleefd worden. Je krijgt wel te maken met verschillende persoonlijkheden met verschillende visies om topsport te bedrijven. Ik denk dat ik nog een paar jaar moet wachten om met echt veel trots op mijn "hockeycarrière" terug te kijken.

Maartje



De hockeyfinale dames: China - Nederland

Daar zit je dan in een kolkend volgepakt stadion voor de finale waar het dan *moet* gaan gebeuren: De gouden Olympische hockeymedaille voor onze dames. Het is negen uur 's avonds. En je bent uitgeput van een lange dag Beijing en je hebt honger. Honger? Jazeker, want tijdens de OS in Beijing (of zo u wilt Peking) waren de veiligheidsvoorschriften zo streng dat je niets in het stadion mee mocht nemen. Bij de ingang van ieder stadion was een veiligheidscontrole waar Schiphol nog van kan leren. Met scanners werd men van top tot teen met poortjes en metaaldetectoren gescand en alle tassen moesten ondersteboven om zelfs kauwgom (yes sir, that's food!) een appel of mars eruit te halen en in te nemen. Waarom? Omdat je in China bent en uitleg niet gegeven hoeft te worden. Regels zijn regels. Een beetje zoals de scheidsrechter die fluit en ook al ben je het niet met zijn beslissing eens, de vrije slag is toch voor de tegenpartij.

De tribunes zaten bommetje vol met 50% Nederlanders en 40% chinezen en 10% buitenlanders. 40% chinezen ja, wat voor 90% bestond uit klapvee opgezweept door een soort cheerleader die de spreekkoren coördineerde. Verder begrepen de Chinezen niets van het spelletje en juichte om het minste geringste en zelfs als de bal de doellijn passeerde zonder aangeraakt te zijn in de cirkel. De teleurstelling dat dat 'doelpunt' dan niet werd goedgekeurd sprak boekdelen.

Meer frappant was het natuurlijk om de China dames in de finale te zien. Natuurlijk, de dames van China waren automatisch geplaatst als gastland, en staan wel inmiddels 6^e op de wereldranglijst maar een hockeyland is het niet. Laten we eens terug kijken naar het hockey in China. Sinds de introductie van het hockey op de Olympische spelen in 1920 is China een absolute laatbloeiër. In China spelen maar 1400 Dames hockey verdeeld over 80 teams..... Allemaal 1^e generatie hockeyers in een land waar de faciliteiten slecht zijn. Trainers werden eind 80er jaren ingevlogen uit Pakistan en Nederland om het hockey op de kaart te zetten. Op dit moment worden de dames van China geleid door een Zuid-Koreaan. En met succes! Sleutelwoord daarbij: discipline. Heel veel discipline.

Het land was op het hoogste mondiale niveau voor het eerst pas actief in 1990 tijdens het wereldkampioenschap. Het eindigde daar op de zesde plaats. Sindsdien plaatste het zich voor elk WK, met als hoogste plaats een derde plaats in 2002. De Champions Trophy werd in 2002 in eigen land gewonnen. Tweede plaatsen waren er in 2003 en 2006.

Pas in 2000 Sydney kon China zich voor het eerst kwalificeren voor de Olympische Spelen en werden ze 5^e. In 2004 Athene haalden de dames de laatste vier maar verloor de halve finale van Duitsland. Uiteindelijk werd het een 4^e plaats want ook Argentinië was te sterk. In Peking werd het dus zilver en de opgaande lijn van de Chinese Dames nogmaals onderstreept.

In China is hockey geen grote sport. Nog niet. Maar een Chinees leert snel. Elke wedstrijd van het Olympische toernooi werd in Peking begonnen met de uitleg van de spelregels. Let me tell you something about the ball, klonk het woensdagavond vlak voor de halve finales! Veel wijzer werd een chinees - laat staan wij - er niet van. Die had meer aan de demonstratie van de Nederlandse hockeysters tegen Argentinië (5-2). En anders werd het enthousiasme wel gewekt door de overwinning van de thuisploeg op uittredend kampioen Duitsland (3-2). Ook al begrijpt een Chinees niets van de spelregels, het belang van een Olympische finale kent hij wel. In een schitterende finale waarin het Nederlandse damesteam een zeldzaam hoogstaand hockey op de mat legde van zulke schoonheid, behendigheid en tactiek, welke wij voorlopig volgens mij niet meer te zien zullen krijgen werd China met 0-4 verslagen en de gouden plak binnen gehaald.

Het Holland Heineken House was daarna nog lang onrustig.

Raar eigenlijk: met 1.3 miljard inwoners en maar 1400 hockeyende dames zilver voor China..... Goh, wat vreemd dat ze met wielrennen dan helemaal niks gewonnen hebben, want alleen in Peking zijn er al 9 miljoen fietsers!

Frank Wyers